

Formanden:

Jeg har endnu ni indtegnet til de korte bemærkninger, og så mener jeg i øvrigt, at vi nærmer os en afslutning på de korte bemærkninger i denne omgang.

Nu er det hr. Jes Lunde, hr. Ole Sohn og hr. Knud Erik Hansen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Den socialdemokratiske ordfører spørger: Når SF nu vil holde fast i en ansvarlig økonomisk politik, hvorfor vil man så ikke med i ØMU'en? Og svaret er meget enkelt: Det er, fordi prisen er alt for høj. Jeg kan da godt se, at der er nogle argumenter for indflydelse og den slags, men prisen er bare for høj: Dét evigt at afgive sin egen valuta, dét evigt at underlægge sig nogle meget skrappe krav til finanspolitikken, som gør, at selv den kickstart, som regeringen lavede i 1993, og som var en succes, er ude på kanten af kriterierne; den er derude, hvor man skal spørge Bruxelles, om vi godt må det her, og man kan risikere et nej. Det synes vi i SF ikke er acceptabelt.

Men når trumfkortet fra den socialdemokratiske side så hele tiden hedder indflydelse, indflydelse, indflydelse, så skylder den socialdemokratiske ordfører os at fortælle: Hvad er det så, regeringen vil? Hvad er det for en stribe forslag, man har i skuffen, til når økonomiministeren får lov til at sidde med ved bordet, og så tager man fat, og så skal Europa have en anden retning? Hvad er det for noget? Kan vi ikke få en redegørelse for det? Har man nogen som helst ideer om at føre en anden politik end den, der føres i forvejen af dem, der sidder i Centralbankrådet dernede? Hvis ikke man har det, er det jo ligegyldigt, så lad os høre noget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er dels i forlængelse af mit forrige spørgsmål, dels i forlængelse af hr. Jes Lundes spørgsmål: Jeg vil godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen om det, at de socialdemokratiske partier, som tidligere har diskuteret at få andre målsætninger ind i ØMU-konstruktionen, som man så har fejlet bort og så kun diskuteret det mere høfligt ved højtidelige lejligheder, har noget at gøre med det, Göran Persson sagde på de svenske socialdemokraters kongres, da de diskuterede ja eller nej til euroen, hvor der var tæt på et flertal på kongressen for at sikre, at et svensk social-

demokratisk krav var, at der blev en beskæftigelsesmålsætning i eurokonstruktionen, hvortil Göran Persson sagde: Det er det samme som at sige nej til euroen.

Kan hr. Claus Larsen-Jensen bekræfte, at hvis man stiller andre målsætningskrav end de rent prisstabilitetsmæssige, er det det samme som at sige nej til euroen?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes ikke, jeg fik noget svar på, hvor det er, de andre vil holde os ude. Jeg fik et svar, der stadig væk hedder: Forudsætningen for, at vi får indflydelse, er, at vi er med i det hele; hvis vi ikke er med i det hele, også ØMU'en, ja, så holder de andre os ude.

Jeg vil godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen, om han virkelig mener, at det er virkeligheden i EU. Mener hr. Claus Larsen-Jensen virkelig, at Danmark, hvis vi ikke er med i ØMU'en, ikke kan deltage i miljøforhandlinger, ikke kan deltage i forhandlinger om WTO, ikke kan snakke Tobin-skat, at vi ikke kan påvirke EU på alle de andre områder? Vil alle de andre lande holde os ude på de her områder?

Det andet, jeg også godt vil have at vide, er: Har hr. Claus Larsen-Jensen virkelig en forestilling om, at alle eurolande er enige, at de ikke vil bruge en sprække ved ikkeeurolande, hvis de er uenige? Har hr. Claus Larsen-Jensen en forestilling om, at Frankrig og Tyskland eller Italien og Tyskland altid vil være enige og dermed optræde som en samlet blok?

Og endelig som det sidste: Hvor er det, vi bliver holdt ude i dag? Vi er jo ikke med i euroen, og hvor er vi blevet holdt ude i dag? Lad os få lidt kød på det her i stedet for den dér evindelige med, at vi bare bliver holdt ude; det er helt uklart. Man bygger i virkeligheden på en forestilling om, at de andre opfører sig som en bande.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at der er givet mange oplysninger her i Folketinget om, at vi har masser af luft økonomisk selv med opfyldelse af kravene til at sparke gang i økonomien, hvis vi skulle få behov for det.

Men ideen er jo, at vi rent faktisk skal have en stabilitet alle sammen – og det er dem, vi handler med og lever af gensidigt – så vi i virkeligheden ikke skulle kunne have i den situa-